

נאומה של רות אליעז בעצרת יום הזיכרון לשואה ולגבורה**18.4.2004 - יד ושם**

אני ניצולת שואה, אני שרדתי. משפחתי, אבי, אמי, אחותי, דודים ודודות לא חזרו.
נשארתי לבד.

היום אני סבתא מאושרת. לבעלי ולי שני בנים, שישה נכדים, ששניים מהם משרתים ביחידות קרביות. משפחה זו היא הבסיס של הדור החדש אשר מבטיח המשכיות והתחדשות של משפחתנו אשר נספתה כולה בשואה.

כיום אני, כמו ניצולים רבים, נותנת עדות בבתי ספר, בצבא ובכל מקום שמוכנים לשמוע אותנו. ובכך אנו אנשי העדות, שותפים ליד ושם במלאכת ההנצחה והחינוך של הדורות הבאים, כדי שסיפור השואה ישמש לקח לעתיד, בעיקר לנוכח טענותיהם של מכחישי השואה ועל רקע של אנטישמיות גוברת והולכת ברחבי העולם.
למרות הקושי, אנו, הניצולים, מלווים משלחות נוער וצבא למחנות הריכוז, היכן ששישה מיליון נרצחו בידי מכונת ההשמדה הנאצית.

זהו תפקידנו כדור אחרון של ניצולי שואה. אנו הדור האחרון שיכול לספר ממקור ראשון על מה שהתרחש במחנות הריכוז – על המעשים הנוראיים של אנשי האס.אס - על סלקציות, שבהינף יד קבעו חיים או מוות; על הגדרות החשמליות - על אסירים רבים ששמו קץ לחייהם על הגדרות האלה כי לא עמדו בסבל; על ריח הגז בבירקנאו; על קריעתם של הילדים מזרועות הוריהם, הורים מילדיהם ונשים מבעליהן, על העתיד שנראה רחוק כל כך.
רק אנו יכולים לספר.

כשלוש שנים לאחר השחרור מן המחנות קמה מדינת ישראל – מולדתו האמיתית של העם היהודי ותפקיד כולנו לשמור על מולדתנו – גם בימים קשים אלה.

ההיסטוריה לימדה אותנו שאין לנו בית אחר, שאין לנו מולדת אחרת.